

NEDJELJNA ČITANJA: Post 15,5-12.17-18; Ps 27,1.7-9.13-14; Fil 3,17 – 4,1; Lk 9,28b-36

Opće je poznato da čovjek ne kreće na put ako ne zna kamo ide ili pak ne poduzima nijedan napor ako ne zna čemu to čini. Bez dobro definiranoga cilja nema smislene i korisne aktivnosti. Tako je isto i u duhovnome životu, to jest životu vjere. Ako nismo dobro promislili i osmislili vlastite čine, onda je bolje ne činiti ništa, jer sve postaje ispraznost i formalnost. Sve rečeno vrijedi i za našu korizmenu obnovu i za sve korizmene aktivnosti i odluke koje kao vjernici donosimo pred Bogom, a koje su ne samo korisne, već i potrebne za duhovni život. Doista, sve korizmene odluke i djela na koja se odlučimo, korisna su i dobra sama u sebi, ali koliko će imati učinka za naš duhovni život i rast, ovisi o tome koliko ih povežemo s konačnim duhovnim ciljem, to jest koji im vjerski i vjernički smisao dademo. Poradi takvog usmjerenja koje je Isus htio dati svojim učenicima, poveo je trojicu sa sobom na goru kad se išao pomoliti (Lk 9, 28b-36). On je u molitvi pokazivao zajedništvo s Ocem, čemu je i njih htio poučiti, premda vidimo iz Evanđelja kako oni nisu baš tako intenzivno proživljavali njegovu molitvu. On im je, zacijelo, htio pružiti predokus budućega svijeta, to jest njegove uskrсне preobrazbe prema kojoj je on sam išao, te prema čemu je vodio svoju ljudsku narav. Znao je da nije dobro ako idu za njim, a imaju svoje ljudske ciljeve. Tada im pamet može biti zamračena da ne mogu dobro razumjeti značenje njegove muke i križa. A samo onaj tko je otvoren Božjem djelovanju i razumije slavu preobraženja i uskrsnuća, taj će onda razumjeti i prihvatiti smisao svake pokore i patnje, odricanja i križa. U tom slučaju, kad postavimo dobre ciljeve, naša korizma neće biti isprazna ni prizemljena. Susret s Gospodinom koji nas preobražava je trenutak kad se izdižemo iznad ovog zemaljskoga u samoći na brdu, kako bismo se vratili jasnijih ideja i odlučnijih stavova za budućnost. Bit kršćanskoga života nije u tome da vjernik živi cijeli svoj život u duhovnoj zavjetrini, nego da se u povlaštenim trenutcima osnaži za poslanje u svijetu. Na to nas poziva Gospodin, te nam svojim preobraženjem i ove korizme daje potrebnu snagu da ga ispunimo. (pripremio: Frano Bijelić, bogoslov)